

Arrest

nr. 176 108 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier. U bent geboren op X te Bagdad alwaar u tot 2010 ononderbroken in de wijk al Ghazaliyah heeft gewoond. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. Uw moeder werkt tot op heden als leerkracht in een school in de wijk al Ghazaliyah. Uw vader diende tijdens het regime van Saddam Hoessein steeds beroepsmatig in het Iraakse leger als generaal (liwa) in de Kahed firqa en dit tot aan de val van het regime in 2003. Uw vader werd na de val door de Amerikanen gearresteerd omwille van zijn positie binnen het voormalige Iraakse leger en een aantal maanden vastgehouden.

Uiteindelijk werd hij terug vrijgelaten. Na zijn vrijlating werd uw vader jarenlang door het nieuwe Iraakse regime gevraagd zich opnieuw aan te sluiten bij het nieuwe Iraakse leger. Daar hij dit steeds weigerde - volgens u wilde hij zich niet associëren met een Iraaks leger dat hem doordrongen leek van milities en onder invloed leek te staan van Iran - werden meermaals bedreigingen geuit ten aanzien van hemzelf en zijn familieleden. Pas toen uw vader in 2010 het nieuwe Iraakse regime inlichtte over de amputatie van zijn voet, kreeg hij niet langer de officiële vraag om zich opnieuw bij het Iraakse leger aan te sluiten. In 2010 werd u bij een van de controleposten in al Ghazaliyah voor een eerste maal aangehouden door enkele voor u onbekende militieleden. Op hun vraag toonde u uw identiteitskaart waarop zij zagen dat u Omar heette. Zij vroegen of u soenniet of sjiiet was en controleerden uw identiteitskaart waarvan zij even later begonnen te vermoeden dat deze vervalst was. Voor verder onderzoek werd u naar een soort van politiekantoor of legerkazerne gebracht in Ghazaliyah op 500 meter van de controlepost. Een officier ondervroeg u over uw zogenaamd vervalste identiteitskaart en gaf de militieleden de opdracht u te slaan. Zij vernederden u en vroegen u naar uw werkelijke naam. U gaf hen de naam van uw stam waarop zij u nog meer begonnen te vernederen. Zij vroegen u naar de beroepen van uw ouders, broers en zussen maar u gaf geen antwoorden en bleef voorts volhouden dat uw identiteitskaart niet vervalst was. Bijgevolg werd u de volgende dag opnieuw vrijgelaten met de aansporing u niet meer te laten zien. Naar aanleiding van deze arrestatie en uit vrees voor de algemene teneur van ontvoeringen door milities begon u één week na deze arrestatie te pendelen tussen uw ouderlijke huis in al Ghazaliyah en het huis van uw oom langs moederszijde, Ahmed Mahmoud al R. in al Khadra, Bagdad. Telkens verbleef u voor onbepaalde tijd bij uw oom. Pas van zodra uw broer u bevestigde dat de militieleden niet langer aanwezig waren in al Ghazaliyah en meer bepaald aan de controlepost, keerde u naar uw ouderlijke huis terug. In 2011 werd u bij dezelfde controlepost door dezelfde militie voor een tweede maal aangehouden. U was niet in het bezit van uw identiteitskaart. U wilde uw identiteitskaart later binnenbrengen maar de voor u onbekende militieleden weigerden dit en brachten u opnieuw naar dezelfde legerkazerne in Ghazaliyah op 500 meter van de controlepost. Zij ondervroegen u over de reden waarom u uw identiteitskaart niet bij had en wilden opnieuw uw werkelijke naam weten. Uit angst zei u Ahmed, waarop zij u begonnen te slaan omdat het een naam is die iedereen kan gebruiken. Zij vroegen uw familienaam en u zei al A.i. Zij vroegen tot welke welbepaalde tak van deze familie u behoorde maar u moest hen het antwoord schuldig blijven. Daarop begonnen zij u te slaan. De volgende dag werd u vrijgelaten onder de voorwaarde nooit meer te liegen, uw identiteitskaart binnen te brengen en deze voorts altijd bij u te hebben. Na het beëindigen van uw middelbare school begon u in oktober 2012 te studeren aan de universiteit van Bagdad. U studeerde voor leerkracht computerwetenschappen. Telkens u bij een controlepost passeerde op weg naar de universiteit werd u gevraagd om uit te stappen, louter en alleen omdat uw naam Omar is. Uw medestudenten konden gewoon doorreizen. Hierdoor kwam u vaak te laat voor uw lessen op de universiteit. In mei 2015 werd u aan het einde van uw straat in al Ghazaliyah voor een derde maal aangehouden, ditmaal door het Iraakse leger. Samen met uw vriend Mohammed was u op stap toen bij een controlepost alcohol werd aangetroffen in de auto van uw vriend. De soldaten namen jullie mee naar het politiekantoor van al Ghazaliyah waar uw vriend, die onder invloed van alcohol reed, werd vastgehouden. Zelf werd u overgebracht naar dezelfde basis als voorheen. U werd ondervraagd over uw vriend. De betrokken officier gaf opdracht tot uw verdere aanhouding en vroeg uw identiteitskaart. De volgende dag betichtte hij u er opnieuw van een vervalste identiteitskaart te hebben voorgelegd. U werd hierover verder ondervraagd en geslagen omdat u dit niet wilde toegeven. Op de vierde dag werd u door tussenkomst van de familie van een vriend van uw vriend Mohammed vrijgelaten, nadat zij ook voor de vrijlating van Mohammed hadden geregeld. In juni 2015 nam u voor het laatste deel aan de examenperiode van het eerste trimester. Eens de vakantie gestart was, nam u op 15 juli 2015, omwille van alle bovenstaande redenen, op legale wijze het vliegtuig vanuit Bagdad naar Erbil, Irak, van waaruit u de volgende dag per autobus op legale wijze naar Ankara, Turkije doorreisde. Via Ankara reisde u naar Izmir, Turkije om vervolgens illegaal de boot te nemen naar Griekenland. Daarna doorkruiste u achtereenvolgens Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 13 augustus 2015 bent u in België aangekomen waar u op 17 augustus 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, uw originele kieskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van een studieattest, een kopie van de legerkaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, drie medische attesten d.d. 5 december 2015, 21 december 2015 en 18 maart 2016.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen in de periode 2003-2010 uw vertrek uit Irak meer dan 12 jaar later niet kunnen verantwoorden. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u ooit persoonlijke problemen kende omwille van uw vaders voormalige werkzaamheden. U verklaarde dat uw vader sinds de val van het regime, en dit tot 2010, verschillende bedreigingen ontving alsook dat kennissen hem meermaals aanraadden voorzichtig te zijn en goed op zichzelf en zijn kinderen te letten. Deze bedreigingen zouden echter nooit enig gevolg gekend hebben. Dat uw vader gedurende zeven jaar herhaaldelijk zou zijn bedreigd maar dat er zich voor het overige, ondanks zijn volhardende weigering zich opnieuw bij het leger aan te sluiten, geen concrete problemen voordeden, is wel opmerkelijk. Voorts is het ook opmerkelijk dat uw vader nooit stappen blijkt te hebben gezet om zichzelf en zijn gezin te beschermen. Er kan toch worden verondersteld dat uw vader, indien hij daadwerkelijk gedurende zeven jaar herhaaldelijk werd bedreigd en waarschuwingen kregen die ook zijn kinderen betroffen, niets aan het toeval zou willen overlaten en elke mogelijke concretisering van de bedreigingen zou willen vermijden. Jullie bleven daarentegen gewoon in jullie eigen huis wonen, uw moeder ging nog werken, u ging nog naar school, Bovendien slaagde uw vader er in 2010 dan ook in elke verdere poging hem opnieuw te recruteren te verhinderen door er louter op te wijzen dat hij mindervalide is. Waarom hij dit dan niet al eerder aangaf, is niet duidelijk. Hoe dan ook, sinds uw vader wees op het feit dat zijn voet geamputeerd werd, werd hij met rust gelaten en kende ook u of enig ander familielid alsnog enig probleem hierdoor (CGVS, pp.40-41). Dit terwijl u zelf nog meer dan vijf jaar in dezelfde wijk gebleven bent als voorheen, met name al Ghazaliyah (CGVS, pp.10-12). Bovendien woont ook uw familie tot op heden nog steeds in het ouderlijke huis in al Ghazaliyah en kennen zij volgens u geen problemen daar (CGVS, p.24) Bijgevolg ontbreekt elke indicatie als zou u hieromtrent persoonlijk worden gevisieerd in Irak zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ook de arrestaties in 2010, 2011 en 2015 door de Iraakse milities/ overheid die mede aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit Irak op 15 juli 2015 (CGVS, p.3) zijn geen aanwijzing dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Niet alleen verliet u het land op 15 juli 2015 op een legale manier ondanks uw arrestaties in 2010, 2011 en 2015 door de Iraakse overheid (CGVS, p.16), ook ondermijnt het door u gestelde gedrag in Irak de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Vooreerst stelt u dat u in 2010 voor een eerste maal door onbekende militieleden werd gecontroleerd en vastgehouden. Op uw identiteitskaart zagen zij onder andere dat u Omar heette, een naam die bij sjiitische milities volgens u meteen voor problemen zorgde (CGVS, pp.27-28). Een week na deze arrestatie besloot u te pendelen tussen uw ouderlijke huis in de wijk Ghazaliyah en het huis van uw oom langs moederszijde in de wijk al Khadra, een gegeven dat u overigens slechts voor het eerst op de zetel van het CGVS aanhaalt (vragenlijst CGVS, pp.1-2, verklaringen DVZ, vraag 4 & CGVS, pp.39-40). Deze beslissing om te pendelen was niet alleen ingegeven door uw recente arrestatie maar tevens door de ontstane praktijk van ontvoeringen in al Ghazaliyah van jongens die Omar, Othman etc. heetten (CGVS, p.11 & p.34). Dat u omwille van deze twee redenen toevlucht zocht bij uw oom langs moederszijde in de wijk al Khadra, strookt echter totaal niet met uw besluit om nadien meermaals naar uw ouderlijke huis in de wijk al Ghazaliyah terug te keren. Hoelang u telkens bij uw oom verbleef, is niet duidelijk. U gokt dat het soms voor een maand was, soms voor 15 dagen of soms maar voor "even". Telkens de milities uit al Ghazaliyah wegtrokken, zo argumenteert u, keerde u evenwel naar uw ouderlijke huis terug (CGVS, pp.11-12). Zulk risicovol gedrag doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Dat uw broer telkens eerst de wijk en vooral de controleposten controleerde op aanwezigheid van Iraakse milities (CGVS, p.34 & p.38), biedt hoegenaamd geen afdoende verschuiving.

Daarenboven keerde u niet eenmaal naar uw ouderlijke huis in de wijk al Ghazaliyah terug maar bleef u naar eigen zeggen van 2010 tot aan uw definitieve vertrek uit Irak op 15 juli 2015 tussen deze twee wijken pendelen, zelfs nadat u er, volgend op u eerste arrestatie in 2010, ook in 2011 en in 2015 nog tweemaal gearresteerd werd én . De geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u ingeroepen vrees voor vervolging, komt hierdoor bijkomend op de helling te staan. Hierbij aansluitend is het daarenboven frappant dat u na uw derde arrestatie in al Ghazaliyah begin mei 2015 voorts ononderbroken in Ghazaliyah gebleven heeft en dit nog twee en halve maand tot aan uw definitieve vertrek uit Irak.

U blijkt bovendien ook sinds 2012 gewoon uw studies aan de universiteit te hebben voortgezet waarbij u zich tot juni 2015, dus ook nadat u een derde keer werd gearresteerd, naar de universiteit begaf. Van iemand die vreest persoonlijke problemen met Iraakse milities te zullen kennen in zijn eigen wijk en hiertoe reeds pendelt tussen twee verblijfplaatsen, kan zulk risicovol gedrag allerm minst worden verwacht (CGVS, p.10 & p.12). U met deze bevindingen geconfronteerd, herhaalt u de bewering dat uw broer u er steeds van verzekerde dat de milities uit de wijk vertrokken waren. U voorgelegd dat deze voorzorgsmaatregel toch niet alle risico's wegnam, verwijst u vervolgens naar uw familie in al Ghazaliyah en de verantwoordelijkheid die zij – in tegenstelling tot uw oom – nog steeds voor u droeg. U erop gewezen dat u vreesde voor problemen in uw wijk en op uw eerdere verklaring dat u bij uw oom geen problemen kende (CGVS, p.34), werpt u verrassend genoeg op dat het vanuit uw huis in al Ghazaliyah veel gemakkelijker was om naar de universiteit te gaan en dat het voor u zeer belangrijk was om uw diploma te behalen (CGVS, pp38-39). Het hoeft geen betoog dat deze verschoningen niet alleen weinig afdoende maar bovenal uiterst markant zijn.

Dat u overigens nog 2,5 maand na de derde arrestatie wachtte vooraleer achtereenvolgens uw wijk, uw stad en tenslotte ook uw land van herkomst te verlaten, is tevens een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming. Gevraagd hoe het komt dat u nog zolang in Irak gebleven bent, verwijst u opnieuw naar uw universitaire studie. Zo verklaart u expliciet te hebben gewacht tot alle examens voorbij waren om te vertrekken. Doorgevraagd hoe het komt dat u daarop wachtte, stelt u dat er vroeger geen weg was om te vertrekken. U om meer uitleg gevraagd, verklaart u dat u het heeft over de weg naar Europa. U erop gewezen dat er toch wel een weg bestond uit Irak, vraagt u zich af naar waar u diende te gaan. U vervolgens aangegeven dat u op 15 juli 2015 toch ook vanuit Irak naar Turkije reisde, herhaalt u opnieuw dat er vroeger geen weg bestond om naar Europa te komen. U legt uit dat u in Turkije geen toekomst heeft en dat u - zelfs moest u daar werk hebben - maar juist genoeg zou hebben om te overleven en de huur te betalen. Dergelijke uitlatingen doen uw beweringen dat u Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging en vanuit een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming diende te verlaten toch wankelen. Uiteindelijk vermeldt u nog dat u voor uw vertrek uit Irak eerst geld diende te verzamelen en uw examens diende af te leggen om het gevoel te hebben dat u dan toch iets had gedaan doch deze beweringen gelden – te meer in het licht van bovenstaande - ook hier niet als afdoende verschoningen.

Tenslotte verwijst u meermaals tijdens het gehoor op het CGVS naar de problemen die u in Irak vreest, hetzij omwille van uw naam (CGVS, p.3, pp.27-28, pp.30-31, p.33, p.35 & p.39), uw stam (CGVS, p.27 & p.35) of uw religieuze strekking (CGVS, p.28, p.33, pp.35-37 & p.41). Enerzijds stelt u dat er heel veel mensen zijn die zulke problemen kennen en beweert u dat diegenen die Omar, Othman, Abu Bakr, Yezid e.a. noemen door sjiiitische milities vermoord worden (CGVS, p.28 & p.35) net als diegenen die afkomstig zijn uit de belangrijkste stammen zoals al Zoba, Idlim etc. U bedoelt hiermee vooral de soennitische stammen (CGVS, p.35). De vaststelling dat u geen aanwijzingen kan geven dat u in Irak persoonlijk gevisieerd wordt, doet echter concluderen dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Zelf verbleef u sedert de aankomst van sjiiitische milities in uw wijk in 2010 immers met regelmaat in uw eigen wijk al Ghazaliyah (CGVS, p.15). Behoudens de drie voornoemde arrestaties heeft u verder geen persoonlijke problemen gekend in Irak met de Iraakse overheid of milities. Dat u regelmatig uit de auto moest stappen bij een identiteitscontrole aan controleposten en hierdoor te laat op de universiteit aankwam (CGVS, pp.30-31), is niet voldoende zwaarwichtig om tot een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève te concluderen. Voorts heeft u ook nooit aanwijzingen gehad dat u persoonlijk gezocht werd door de Iraakse overheid of door milities (CGVS, p.24 & p.35). Anderzijds verwijst u naar de algemene situatie van soennieten in Bagdad die lijden en die sinds 2003 heel veel problemen kennen met de Iraakse regering en milities (CGVS, p.37 & p.41). Noch u, noch iemand uit uw familie heeft om te beginnen ooit persoonlijke problemen gekend in Irak omwille van het feit dat jullie soennieten zijn (CGVS, p.14). Bovendien verblijven uw ouders samen met uw broer Yaser, uw zussen Sama en Shahad momenteel nog steeds in de wijk al Ghazaliyah. Gevraagd of zij tot nu toe nog problemen hebben gekend, hetzij omwille van u, hetzij omwille van iets anders, stelt u van niet (CGVS, p.21 & pp.23-24). Doorgevraagd hoe het komt dat uw familie daar nog steeds woont gezien ook hun risico op problemen met Iraakse milities, verbetert u dat niet al uw broers en zussen in al Ghazaliyah wonen. Daarnaast beweert u dat alleen de mannen en niet de vrouwen problemen riskeren en dat uw broer Yaser zijn woning niet meer verlaat, zelfs niet meer voor het werk (CGVS, p.38). Gepolst hoe het komt dat uw familie u niet vergezelde naar het huis van uw oom, verklaart u dat zij hun huis niet kunnen verlaten, dat zij altijd thuis bleven en alleen uw moeder naar het werk ging. U vergoelijkt dat het belangrijkste probleem uiteindelijk uw naam Omar is, een naam die zij niet dragen. Uw uitleg kan niet overtuigen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt ter staving van uw vertrek uit Irak en uw daaropvolgende reisweg. Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten, met name uw originele identiteitskaart, uw originele nationaliteitsbewijs, uw originele kieskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van een studieattest, een kopie van de legerkaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader en een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, hebben betrekking op uw identiteit, uw gezin, uw opleiding en de functie van uw vader in het leger maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Met betrekking tot de drie attesten d.d. 5 december 2015, 21 december 2015 en 18 maart 2016 dient te worden opgemerkt dat deze louter bevestigen dat u psychotherapeutische ondersteuning krijgt omwille van slaapproblemen, herhaaldelijke nachtmerries, verhoogde waakzaamheid, flash-backs, aandachtsproblemen, concentratieproblemen en paniekaanvallen. Voorts onderschrijven deze attesten een toekomstige afspraak bij een neuroloog omwille van onverklaarbare momenten van plotse afwezigheid. Verder kunnen zij de beoordeling van uw asielrelaas evenwel niet veranderen. Na analyse van het gehoorverslag dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en tevens plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen, ook al heeft u psychische klachten (CGVS, p.23, p.35, p.37 & p.41). Er is geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. De drie attesten zijn dan ook geenszins van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de inschatting van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen; artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve beslissingen.

Inzake de vluchtelingenstatus stelt verzoeker:

“Verzoeker betreurt dat de Commissaris-generaal de asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk acht.

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat hij, tijdens zijn verhoor, spontane een opsporingsbevel neergelegd heeft. Uit voornoemde bevel blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker door zijn autoriteiten degelijk wordt vervolgd.

Het feit dat de bestreden beslissing deze belangrijk informatie en elementen uit de ogen verloor heeft, is een getuid van een beslissing die niet met de nodige zorg wordt opgesteld.

De heer AL Z. wordt vervolgd voor religieuze redenen en voor het beroep van zijn vader die als lid van het nieuwe leger weigerde te werken. Deze vervolging was persoonlijk. Zijn vader had veel problemen met de nieuwe autoriteiten. Dus worden verzoeker en zijn familie vervolgd voor politieke en religieuze redenen als leden van het soennitische gemeenschap.”

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is.

Dus waarom aan verzoeker de subsidiaire bescherming weigering?

De motivatie van tegenpartij is niet gegrond.

In het kader van deze procedure zijn nieuwe elementen over vervolging van familieleden in Bagdad. Na vertaling, gaat verzoeker deze stukken naar de rechtbank versturen.”

2.1.2. Verweerder bezorgt de Raad op 26 augustus 2016 een aanvullende nota, namelijk de “COI Focus Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016. De aanvullende nota bevat ook nog de “COI Focus: de veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni 2016 tot 12 augustus 2016” en een print van de blogsite Musings on Iraq getiteld “Security in Iraq, Aug 8-14, 2016”.

2.1.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker middels een nota drie documenten bij: een overlijdensattest op naam van Yassir A. Z., een verklaringen van Mohamed Nada A.A. en een beslissing van de rechtbank.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij een opsporingsbevel heeft neergelegd. De stukken in het administratief dossier bevatten echter geen opsporingsbevel. Tijdens verzoekers gehoor (gehoor CGVS, p.7-10) wordt evenmin melding gemaakt van een opsporingsbevel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gerechtelijk opgespoord wordt.

De loutere verwijzing naar zijn religie en het beroep van zijn vader zijn niet afdoende om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Deze elementen hebben betrekking op de situatie van verzoekers vader; de arrestaties van verzoeker in 2010, 2011 en 2015; de stam van verzoeker en de identiteitscontroles; het vertrek van verzoeker en de bijgebrachte medische attesten. De motivering in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

De ter zitting bijgebrachte documenten vermogen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De documenten worden bijgebracht zonder nadere duiding op wie ze betrekking hebben, in welke omstandigheden ze werden bekomen en hoe ze verzoekers relaas (kunnen) ondersteunen. De Raad kan vermoeden dat ze betrekking hebben op verzoekers broer en vader gelet op de samenstelling van het verzoekers gezin zoals dit blijkt uit het administratief dossier (cf. stuk 12, verklaring DVZ, nr. 13 en 17). Verzoeker dient te omschrijven op welke wijze deze documenten zijn relaas ondersteunen. Indien deze documenten betrekking hebben op feiten die zijn familie zijn overkomen blijkt hoe dan ook dat verzoekers familie niet in de negatieve aandacht staat van de Iraakse overheden aangezien de klacht werd genoteerd en opvolging kreeg bij de rechtbank El Korkh El Itihadia.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de erkenning door verweerder dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is teneinde te stellen dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ongegrond is.

Voormeld verweer kan echter niet weerhouden worden als een nuttige repliek op de omstandige motivering waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in de landeninformatie in het administratief dossier. De motivering wordt verder ondersteund door de actualisering van de informatie die verweerder middels de aanvullende nota van 26 augustus 2016 aan de Raad bezorgde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS